

„...Hogy valóban kalauzolhassuk is az utasokat...”

Negyednyolc van. „Talán kiderül még. De, ha nem süt ki a nap, úgyis érdekes lesz, biztosan. Csak ne essen!” Kívánságok, a mai kirándulásra. Itt vagyunk a Baross pályaudvar indítójában, ahol már vagy tizenötven gyűltek össze. Városnézésre indulnak a Baross és a Hungária fiatal kalauzai, *Egervári József* oktatótiszttel vezetésével. A kirándulás célja: hogy a fiatal forgalmi dolgozók megismerjék Budapest nevezetességeit.

Sajnos nem mindegyik jelentkező kaphatta meg a szabadságot. Így a Barossból *Cser I. József, Tamás András, Tóth 44. Ferenc, Lukács Erzsébet, Németh Mária, Gondi Margit, Fehér 8. Lajos* és családja, valamint *Polyik Imre* és családja, a Hungáriából pedig *Gálik Veronika, Bódi Mihályné, Tusják Judit, Morvai Istvánné, Kuncz Aranka, Veres Teréz, Lovas István, Tóth 33. Mária* és *Bognár Rezső* oktatótiszttel jött el.

Indulás! Útirányunk: változatos. Hatféle járművel és gyalog a Citadellától Aquincumig és vissza a várig.

Trolival, hatos villamossal és huszonhetes busszal rövidesen megérkeztünk túránk első állomására, a Citadellához. A felszakadozó ködbe burkolt táj egyre jobban kibontakozik. Lenézve élénk tárul a város.

„Hat évezreddel ezelőtt, az időszámítás előtti negyedik évezredben is volt emberi település fővárosunk földjén. A mai Budapest helyén különböző népek telepedtek le. Laktak itt, illirek, a mai Békásmegyér, és *Talán, helyén, majd Obuda északi peremén később a fejlettebb kultúrájú kelták. Letelepédtek hunok, gótok, longobárdok és avarok...*”

Egervári elvtárs Budapest történetét meséli, s közben mutatja az érdekességeket. A Gellérthegyre egyre felfelé haladva mindjobban ellátni Aquincumtól Erzsébetig, de láthatók más peremkerületek is. Már a nap is kisüt, s előtűnik a távolban minden tisztán kivehető. A Duna, amely több mint 15 kilométert tesz meg Budapest területén, itt lent, a hegy alatt alig háromszáz méter széles. Amott a túlsó partját mintegy szegélyezi hosszan a kettős villamos vonala, érintve többek között a Parlamentet, a Magyar Nemzeti Galériát, a Tudományos Akadémiát, a Duna Szállót, a Közgazdasági Egyetemet, a Központi Vásárcsarnokot, hogy csak az érdekesebbeket

emlétsük. De nehéz is eldönteni, mit nézzünk előbb! A peremvárosokat, ahol egyre gyorsabban szaporodnak a gyáróriások, avagy a belvárost — földalatti végállomást — a Pilvaxot, ahol a márciusi ifjak, Petőfi, Jókai, Vasvári és társai a március 15-i forradalmat előkészítették. Vagy talán a Lánc-hídban gyönyörköd-jünk?

Amott balra a Flórián tér. Közlekedési gócpont. Itt randevúzunk az 5-ös, 11-es, 18-as, 33-as, villamos a hatos busszal.

Mennyi minden, ami mellett nap, mint nap elmegyünk, s meg se nézzük őket! Igaz, olyankor nem beszél az oktató elvtárs minden épület nevezetességeiről. De mégis, valahogy olyankor fel sem tűnik szépsége. Ilyenkor pedig olyan, mint egy gyönyörű nagy-nagy színes képeskönyv.

A könyvet pedig csak olvasni kell tudni, s minden egyszerre olyan érdekes lesz. Ezúttal Egervári elvtárs „olvassa fel” nekünk, ő idéz a múltból. De nemcsak a régmúlt időkre emlékeznek, hanem a jelenről is szól. Megmutatja a szállodákat, a művészterületeket, egyetemeket, fontosabb középületeket.

Aztán megyünk tovább. A vízibuszra a Margitszigetre, s mikrobuszal az Árpád-hídig. Mire Aquincumba érünk, már a nap magasan jár. Az ásatásokat, szarkofágokat és a híres múzeumot tekintjük meg. Bent a vitrinekben az egykori lakosság használati tárgyai sorakoznak. Kérésünkre a régi víziorgonát is megszólaltatják. Kint még megnézzük az egykori amfiteátrum romjait, aztán indultunk is visszafelé.

Miután a Paksi halászcserében megebédeltünk, folytat-

juk útunkat a várba. De előbb még a Mátyás templomba térünk be. A templom, amelyet a XIII. század közepén IV. Béla alapított, mai formáját a XIX. században nyerte el. A templom falai között a történelem nagy eseményei játszódottak le. Erre emlékeztet bennünket a megannyi emlék. Itt koronázták meg hat évszázadon keresztül a magyar uralkodókat és itt hirdették ki, hogy Hunyadi János nándorfehérvári győzelme emlékére világszerte elrendelik a déli harangszót. Még sokáig nézgethetnénk a templom építészeti és művészettörténeti remekét, de sajnos az időnk sürget. Városnéző kirándulásunk utolsó állomására a várba, s a Halászbástyára indulunk.

Valamikor a halász-céh tagjai itt védték a rájuk bízott bástya szakaszt. Ma a bástya teraszáról mintegy kilátóból letekinthetünk a városra. A budai vár ódon bástyái régi századok dicsőségéről és bánatáról mesélnek...

Egervári elvtárs még sokáig mesélné a régmúlt, számunkra ma már mesébe illő történeteit, s a fiatalok szinte isszák, szavát. Persze közben záporoznak a kérdések.

A kirándulás végén egymásután mondják el észrevételeiket, javaslataikat. Ezek pedig egyöntetűek: *még több ilyen eredményes, érdekes és hasznos sétát. Jó lenne, ha más telephelyen is megszerveznék rendszeresen havonta, mert így megvalósulhatna, hogy a kalauz ne csak a jegyet kezeli, hanem valóban kalauzolja is az utasokat.*

A Mátyás templom előtt

Lovas István felvétele

(benkő)